

Presentat el llibre 'F. C. Barcelona, Un club al servei de Catalunya', de Jaume Sobrequés

Tot el que volíeu saber sobre el Barça

EL TEMPS ha tingut accés en exclusiva al nou llibre sobre la història del F.C. Barcelona, que serà presentat aquest dimecres. Amb la lectura del llibre de Jaume Sobrequés es fa comprensible el perquè de la perfecta simbiosi entre el club blau-grana i Catalunya.

Estudiar la història del Barça ajuda a comprendre fenòmens actuals que són a la memòria de molts ciutadans: a més edat més memòria. Els aficionats més vells poden, doncs, ben legítimament afirmar que tot el que ha succeït aquests darrers anys ha tingut, en la història del club, de la ciutat i de Catalunya, precedents en el passat més llunyà. "Tant se val si parlem de l'europeisme del Barça, de la seva projecció catalana i universal, de la rivalitat amb l'Espanyol i amb el Reial Madrid, de les injustícies amb els organismes federatius i arbitrals centralistes, com de l'existència de conflictes interns entre jugadors i tècnics, entre tècnics i directius, entre directius i jugadors, o dels fitxatges milionaris, de l'existència d'una premsa esportiva a la qual només el Barça permet de sobreviure, de la persecució política durant els períodes de règim totalitaris, de les incompatibilitats que tenen els afectes barcelonistes, o del fet que el Barça, símbol de Catalunya, sigui més que un club.

Són només uns quants exemples, que podrien ampliar-se. No cal: el lector d'aquest llibre els anirà trobant en el transcurs de la lectura. Cap ni un no ha aparegut en els darrers anys. Vénen de lluny".

Aquest és un fragment de la introducció del llibre *F.C. Barcelona, Un club al servei de Catalunya*, de Jaume Sobrequés i Callicó. El llibre, que dimecres serà presentat, és una exhaustiva història del F. C. Barcelona, des de la seva fundació al 1899 fins a l'assoliment de la Lliga 1990-1991.

Com bé assenjala el fragment de la introducció que hem reproduït, en llegir sencera la història del F. C. Barcelona es fan comprensibles molts episodis de la història recent del Club que, si bé –sobretot per a les generacions més joves– sembla que siguin fets nous i sense precedents, la veritat és que tots ja han esdevingut una constant en la dilatada existència de l'entitat blau-grana.

Així, doncs, trobem diverses manifestacions del cèlebre *més que un club* des de

ben aviat. Com relata Sobrequés, "Joan Gamper havia dit el dia de la col·locació de la primera pedra al camp de Les Corts (19-2-1922): 'El nostre poble s'ha fet seu el Barcelona i el Barcelona s'ha fet el club de tothom. La seva fama mundial ha omplert d'orgull Catalunya, aquest grapat de terra adorable, tan amant de totes les lluites; que les lluites, quan són nobles, enforfeixen i enlairen'".

També, per a posar-ne un altre exemple, són pocs els barcelonistes que saben que els antecedents de la famosa trepitjada a l'àrbitre de l'actual jugador búlgar del F.C. Barcelona, Hristo Stoixkov, amb el càstig subsegüent de set partits –després reduïts a dos–, es remunten, com a mínim, al 1925. Segons que explica Jaume Sobrequés: "L'ocasió per a les autoritats de descarregar el seu odi contra el club català arribà el 14 de juny de 1925, quan encara els aficionats assaborien el triomf aconseguit al campionat d'Espanya. Aquell dia el Barça disputava, a les Corts, un partit contra el Júpiter, en homenatge a l'Orfeo

Català. (...) Durant el temps de descans, una banda de música integrada per mariners anglesos començà a tocar la Marxa Reial espanyola i l'himne britànic. Quan sonaren els primers compassos de l'himne espanyol, la gairebé totalitat dels catorze mil aficionats van prorrompre en una sorollosa xiulada. Per contra la música del *God Save the King* fou rebuda amb mostres de simpatia, la qual cosa accentuà encara més l'impacte del menyspreu del públic cap a la Marxa Reial. (...)

"El 24 de juny Milans del Bosch emetia el seu veredict: el camp de les Corts romandria clausurat durant sis mesos, atès que l'entitat era desafecta a la pàtria espanyola, actitud *'que se ha acentuado en los últimos tiempos, y muy especialmente con motivo de la victoria alcanzada en el campeonato, rehuendo citar el nombre de España y llamándole, impropriamente, campeonato peninsular'*".

Les anècdotes, en aquesta línia i en moltes altres, són extremadament nombroses. El llibre de Jaume Sobrequés, editat per Editorial Labor SA, pertany a la col·lecció Terra Nostra, i el consell editorial és format per persones tan rellevants i diverses com Josep Benet, Albert Manent, o el mateix Jaume Sobrequés. A part els fets curiosos que hi podem trobar —una mica de la mena dels que hem reproduït—, la lectura d'aquesta obra ens permet de reviure episodis que encara ara molts aficionats recorden, com els fitxatges de Kubala, Cruyff, Neskeens, Simonsen, Schuster, Maradona, etc., per dir només alguns.

I també descobrir com es formà el club sota la iniciativa de Joan Gamper, anar veient el creixement de socis fins a arribar als més dels cent mil de l'actualitat, sor-

prendre's dels camps de futbol en què el Barça ha anat disputant els seus partits abans de fer-ho al Nou Camp, recordar les mítiques alineacions de les diverses etapes del club blau-grana —com la clàssica davantera formada per Basora, César, Moreno, Kubala i Manchón, que Joan Manuel Serrat va popularitzar a la cançó *Temps era temps*—, exaltar-se de nou amb injustícies arbitrals com les protagonitzades per Guruceta o Brito o emocionar-se amb les mítiques nits a Can Barça com el partit davant l'Anderlecht a la Recopa 78-79, la primera que va guanyar el F.C. Barcelona.

Això a part, també s'ha d'afegir que la història del club blau-grana, atesa la condició d'historiador del seu autor, no es redueix a una narració lineal dels esdeveni-

ments més importants del Club, sinó que fa, a més, una referència constant a altres esdeveniments històrics consubstancials a la història de Catalunya, que van des de la Setmana Tràgica fins a la designació de Barcelona com a seu dels Jocs Olímpics del 1992, passant, és clar, per fets com la proclamació de la II República, la Guerra Civil, la Segona Guerra Mundial, la mort del general Franco o la recuperació de l'Estatut de Catalunya, entre molts d'altres. Només d'aquesta manera, amb una precisa ubicació de cada esdeveniment esportiu dins del seu context històric, es pot fer comprensible la innegable realitat del títol del llibre: *Un club al servei de Catalunya*.

Eduard Company

Jaume Sobrequés.

DOMENEC UMBERT

Un Barcelona-Reial Madrid amb la sorpresa com a teló de fons

Dissabte es juga el primer Barça-Reial Madrid oficial de la temporada. El R. Madrid ha començat la Lliga 91-92 amb bon peu, i el F.C. Barcelona tot el contrari. Molts afeccionats *culés* es pregunten com és possible que un equip com el blau-grana, acabat de sortir triomfalment de la Lliga anterior, faci un inici de temporada tan llastimós com el d'enguany; s'ho pregunten, amb incredulitat, però sense sorpresa. Com més vell és l'aficionat, més sap que el Barça, entre

altres coses, es caracteritza per aquestes incoherències; és a dir, que el club de la capital de Catalunya pot passar de l'eufòria a la decepció amb la més sorprenent de les rapideses. Així ho demostra la història del club blau-grana. Fem-ne un repàs.

A la temporada 41-42, després d'haver fet una Lliga desastrosa, el Barça, contra tot pronòstic, s'adjudicà la Copa després de guanyar per 4 a 3 a la final l'Ath. de Bilbao. Quatre anys més tard, el Barça, en un excel·lent mo-

ment de forma, es disputà la Lliga a l'últim partit, que havia d'enfrontar-lo al Sevilla, equip que l'avantatjava d'un punt a la classificació. El partit, disputat a les Corts, significà la *debacle* blau-grana, ja que acabà amb un 1 a 1 que atorgava la Lliga al club andalús.

A la temporada 47-48, quan el F.C. Barcelona ja havia guanyat la Lliga amb tota brillantor, va caure eliminat, en plena eufòria, de la Copa, a mans de l'At. de Madrid. Més d'una dècada després, a la

temporada 60-61, el Barça havia fet un trist paper a la Lliga, i l'infortuni va emparellar-lo a la Copa d'Europa al R. Madrid, aleshores pletòric. El F.C. Barcelona eliminà el R. Madrid.

Altres exemples d'aquest comportament sorprenent del club blau-grana ja són més recents i coneguts: la pèrdua de la Liga 81-82 amb 6 punts d'avantatge sobre la R. Societat a 6 jornades del final, o la recordada però oblidable final de la Copa d'Europa 85-86 a Sevilla. E.C.